

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 9Co/40/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8111219667
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 05. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Daniela Babinová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2024:8111219667.6

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Daniely Babinovej a členov senátu JUDr. Viery Kandrikovej a JUDr. Michala Boroňa v právnej veci žalobcu A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XX, XXX XX A., právne zastúpený: JUDr. Michal Feciľak, advokát so sídlom Jesenná 8, 080 05 Prešov, IČO: 37941623, proti žalovanému: Mesto Prešov, so sídlom Hlavná 73, 080 01 Prešov, IČO: 00 327 646, právne zastúpený JUDr. Alojzom Naništom, advokátom so sídlom Sládkovičova 8, Prešov, IČO: 35519193, o náhradu za užívanie nehnuteľnosti s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prešov č.k. 8C/161/2011 – 196 zo dňa 13.12.2022, jednohlasne takto

rozhodol:

Z r u š u j e rozsudok a vracia vec na ďalšie konanie a nové rozhodnutia.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie rozhodol nasledovne:

„I.. Súd žalobu zamietal.

II. Žalovaný má voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%, o výške ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku. „

2. Svoje rozhodnutie odôvodnil podľa čl. 2 ods. 3, čl. 20 ods. 1, 3 Ústavy SR, podľa ust. § 123, § 451 ods. 1, 2, § 456 zákona č. 40/1964 Občianskeho zákonníka (ďalej len „O.Z., § 2 ods. 6, § 23 ods. 1 zákona č. 182/1993 Zb., § 70 ods. 1 zákona č. 162/1995 Z. z. o katastri nehnuteľností a o zápise vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam, a podľa čl. 2 ods. 3 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“).

3. V dôvodoch rozhodnutia sa súd prvej inštancie zaoberal vecou nielen z pohľadu pozitívno-právneho, ale aj iusnaturalistického pohľadu cez prizmu dobrých mravov. Citoval článok 3 ods. 1, 39 O.Z., a článku 5 princípov CSP. Vysvetlil, čo tvoria dobré mravy už z dôb rímskeho práva, až po platnosť Občianskeho zákonníka a citoval rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp.zn. 16Co/152/2008. Poukázal na to, že sa riadil Zákomom o vlastníctve bytov a podľa názoru súdu predmetné pozemky vytvárajú príľahlý pozemok s cieľom, že ide o príslušenstvo domu, teda záhrady, drobné stavby, prípojky energií, atď. Pokiaľ išlo o obmedzenia, ktoré sa na pozemku žalobcu nachádzajú, tieto sa mali odraziť v kúpnej cene. Pokiaľ išlo o výšku náhrady, súd prvej inštancie považoval požiadavku žalobcu za často hypotetickú. Ďalej sa venoval dobrým mravom, otázke zneužitia práva, zmierňovanie tvrdosti zákona. Uviedol, že žalobca uplatnil nároky v sérii súdnych sporov. Poukázal na rozsudok Súdneho dvora EÚ zo dňa 13.12.1979, vo veci Liselotte Hauer proti Land Rheinland-Pfalz, rozsudok NS ČR sp.zn. 23Co/430/2017, rozhodnutia NS ČR vo veciach vlastníckeho práva a v spojení s dobrými mravmi, ale aj vydania bezdôvodného obohatenia, ktoré citoval v bode 60. tohto rozsudku. Zmienil sa aj o tom, že bolo vydané rozhodnutie tretej komory Európskeho súdu pre ľudské práva sp.zn. 4014/12 sťažovateľa, ktorým bol žalobca zo dňa 25.07.2019 proti Slovensku a jeho sťažnosť bola vyhlásená za neprípustnú. Uviedol,

že je nutné zohľadniť aj vývoj spoločenských vzťahov na území SR od roku 1948 do 1989, históriu výstavby bytových jednotiek, ktoré sa tam nachádzajú. Ďalej uviedol, že síce zákon nikomu nezakazuje „špekulovať“ či už s pohľadávkami alebo vlastníctvom, ale práve preto je potrebné sa zaoberať korektívom ich mravov. Pohnútkou žalobcu bola jasná, vlastniť predmetné nehnuteľnosti a ziskávať majetkové výhody v neobmedzenom časovom období. Preto žalobu zamietol a v zmysle zásady úspechu rozhodol o náhrade trov konania podľa § 251, § 255 ods. 1, 2 CSP. Priznal nárok na náhradu trov konania úspešnému účastníkovi, teda žalovanému.

4. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalobca. Citoval výroky súdu prvej inštancie, prehľad o priebehu konania vedeného na OS Prešov pod sp.zn. 8C/161/2011. Poukázal na to, že rozsudok, ktorý bol v poradí prvý v tejto veci vydaný súdom prvej inštancie, bol odvolacím súdom zrušený a vec bola vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Zhrnul odvolacie námietky do piatich odvolacích dôvodov a to, že :

- 1./ Súd prvej inštancie nesprávne právne posúdil, keď zamietol žalobu a odôvodnil rozhodnutie v podstate už rozhodnutím v poradí prvým súdom prvej inštancie, akurát že zmenil niektoré slová;
- 2./ Súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil a nevychádzal z predchádzajúcich rozhodnutí v totožnej právnej veci;
- 3./ Súd prvej inštancie nerešpektoval právny názor vyslovený v odvolacom konaní v tejto veci pod sp.zn. XXX/XX/XXXX, a konkrétne rozhodnutie zo dňa 29.04.2021;
- 4./ Namietal okolnosť, že nebola preukázaná možnosť použiť ust. zákona č. 66/2009 v tejto veci;
- 5./ Nepreskúmateľnosť a arbitrárnosť rozhodnutia pre jej nedostatočné odôvodnenie, keď sa súd prvej inštancie nezaoberal kľúčovými námietkami, podľa 1. – 4. odvolacieho dôvodu. Preto boli splnené podmienky na odvolanie podľa § 365 ods. 1 písm. b/ CSP.

V ďalšom texte žalobca na stranách 6. až 47. svojho odvolania podrobne rozvádza jednotlivé odvolacie dôvody s poukazom na ÚS SR, Občiansky zákonník, a k tomu rozhodnutia ÚS ČR a ÚS SR, ktoré cituje v tomto rozhodnutí, ako aj rozsudky okresných súdov, odvolacích súdov a NS SR v obdobných právnych veciach, a niektoré rozhodnutia aj vo veciach totožné po právnej stránke, po stránke totožnosti strán sporu, ktoré uplatňoval žalobca za iné časové obdobia.

Na základe takto podaného odvolania žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil a priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania. Spolu k odvolaniu pripojil rozsudky Okresného súdu v Prešove, ale najmä odvolacieho súdu, teda Krajského súdu v Prešove sp.zn. 23Co/1/2024, 5Co/119/2018, sp.zn. 23Co/120/2017 a uznesenie NS SR sp.zn. 4Cdo/161/2020 a 8Cdo/216/2020.

5. Na odvolanie žalobcu reagoval žalovaný vyjadrením zo dňa 09.03.2023, ktorý žiadal, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie, ako vecne správny, potvrdil. Poukázal na to, že rozsudok súdu prvej inštancie je jasný a výstižný, vysvetlil podstatu predmetu konania, a súd prvej inštancie vec správne právne a skutkovo odôvodnil. Žalobca namieta viaceré nedostatky rozhodnutia súdu prvej inštancie, citoval rozhodnutia ÚS SR a ÚS ČR, ktorými argumentoval v prospech svojej žaloby. Tu treba poukázať na to, že boli prejednané veci, v ktorých opakovane žalobca vystupoval, a boli prijaté podobné nároky, a kde tiež nebol priznaný nárok žalobcu z dôvodov, ktoré uvádzal aj súd prvej inštancie v tomto konaní. Žalovaný poukázal v kontexte na § 3 ods. 1 O.Z., na rozhodnutie ESLP č. 4014/12 zo dňa 02.07.2019, týkajúci sa sťažnosti práve žalobcu a záverov Európskeho súdu pre ľudské práva. Viaceré rozhodnutia OS Prešov boli vydané v súlade z pohľadu dobrých mravov a prešli aj odvolacím súdom, teda Krajským súdom v Prešov, napríklad rozsudok sp.zn. 15Co/103/2010. Žalovaný rozobral inštitút dobrých mravov vydania bezdôvodného obohatenia, v prospech žalobcu za situácie, kedy žalobca vedel o akú nehnuteľnosť ide, keď ju kúpil a tieto nehnuteľnosti žalobca nadobúdala za účelom zisku. Citoval tiež rozhodnutia NS SR tkajúce sa aj prejudiciálnej otázky, teda riešenia otázky aké právo sa má použiť vo vzťahu k uplatnenému nároku, a aj na iné rozhodnutia ktoré vydal Krajský súd v Prešove, a boli vrátené na ďalšie konanie NS SR. Poukázal aj na § 391 ods. 2 CSP, a zdôraznil, že je potrebné odlišovať procesné pokyny súdu a právny názor. Odvolací súd v predošlom rozhodnutí poukázal na to, že je možné vykonať aj inštitút dobrých mravov v osobitnom prípade, a preto navrhol rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdiť.

6. Na vyjadrenie žalovaného reagoval žalobca, ktorý trval na svojich dôvodoch uvedených v odvolaní, a znova odôvodnil svoje nároky v súlade s rozhodnutiami ÚS SR a Občianskym zákonníkom, a argumentáciu dobrých mravov v tomto prípade nepovažoval za správnu. Dôvodil rozhodnutiami súdu prvej inštancie v obdobných veciach, ktoré boli prejednané odvolacím súdom, ale aj NS SR. Citoval

ust. § 43a stavebného zákona, a to vo vzťahu k otázke stavby, účelu stavby, inžinierskych sietí a využitia týchto sietí, pripojil aj list byvalého OPVH A., adresovaný byvalému Okresnému národnému výberu v A. zo dňa 07.08.1987, z ktorého vyplýva posúdenie pozemku, na ktorom tieto bytové jednotky boli postavené ako opustený majetok.

7. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací, prejednal rozhodnutie ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v zmysle zásad uvedených v ust. § 378, § 379 a § 380 CSP aj z pohľadu § 390 CSP, a dospel k záveru, že napriek tomu, že súd prvej inštancie opakovane rozhodoval vo veci v poradí druhým rozsudkom a CSP v zásade neumožňuje odvolaciemu súdu takéto rozhodnutie druhýkrát zrušiť. Výklad ust. § 390 CSP nie je bez výnimky, a je potrebné vychádzať z celého priebehu konania, predovšetkým z prvého rozhodnutia súdu prvej inštancie a rozhodnutia odvolacieho súdu vydaného pod sp.zn. 9Co/13/2020 – 1653 zo dňa 29.04.2021, a dospel k záveru, že sú tu splnené podmienky na to, aby rozhodnutie bolo zrušené a vrátené na ďalšie konanie.

8. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd prejednáva vec v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadom akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený, ale aj povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

9. Odvolací súd v konaní relevantne posudzuje konkrétne dôvody uvádzané v odvolaní, a to či bol zistený skutkový stav správne a úplne a či sa aplikovali správne príslušne právne predpisy, pričom v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument, ale na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd SR II. ÚS/78/2005).

10. Odvolací súd konštatuje, že je si vedomý, že v tomto konaní o odvolaní strán sporu je mu uložená povinnosť meritórne rozhodnúť vo veci, keďže rozsudok súdu prvej inštancie bol už v tomto spore raz zrušený a vec je opätovne predložená na rozhodnutie o podanom odvolaní. Napriek tomu odvolací súd poukazuje na vyššie prezentovaný názorom Ústavného súdu SR, že ustanovenie § 390 CSP nemá absolútnu povahu a existujú výnimky v jeho aplikácii, ktoré umožňujú opätovné vybavenie veci kasačným spôsobom. Podľa názoru odvolacieho súdu napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je práve takýmto prípadom, keďže jeho odôvodnenie vykazuje závažné obsahové nedostatky vo vzťahu k právnomu názoru odvolacieho súdu vyslovenom v zrušujúcom uznesení zo dňa 29.04.2021.

11. Odvolací súd už v prvom rozhodnutí z apríla 2021, vyčítal súdu prvej inštancie, že rozsudok neobsahuje celý skutkový stav zistený v konaní, najmä pokiaľ ide o skutočnosť, že súd prvej inštancie nešpecifikuje nárok žalobcu podľa jednotlivých nehnuteľností – parciel, tak, ako to obsahuje žaloba, a tieto nehnuteľnosti nie sú uvedené v skutkovom stave podľa označenia uvedeného v žalobe (podľa jednotlivých čísiel parciel) tak, ako sú uvedené na liste vlastníctva (okrem pripojenej žaloby aj znázornené na geometrickom pláne) . Zároveň, aby zo skutkového stavu bolo zrejmé, aké je konkrétne využitie pozemkov a akú uplatňuje za tieto žalobca náhradu. Samotný žalobca uvádza v podanej žalobe, že na týchto nehnuteľnostiach sa nachádzajú rôzne stavby. Súd prvej inštancie vykonal obhliadku na mieste samom, z ktorej zápisnica existuje, teda disponuje vedomosťou o tom, na aké účely slúžia nehnuteľnosti, ktoré označil žalobca v žalobe, no v odôvodnení rozhodnutia, v poradí druhého rozhodnutia súdom prvej inštancie, len všeobecne konštatoval, že všetky nehnuteľnosti, za ktorých náhradu žiada žalobca, možno hodnotiť ako príhľané pozemky. Ďalej súd prvej inštancie odcitoval príslušné hmotnoprávne predpisy, ale rozhodnutie vydal v duchu podľa § 3 ods. 1 O.z., že nárok žalobcu je v rozpore s dobrými mravmi.

12. Súdne rozhodnutie je vyjadrením právneho názoru súdu na vec, ktorá je predmetom súdneho konania. Súdne rozhodnutie je autoritatívnym prejavom vôle súdu pri výkone spravodlivosti vyjadreným v predpísanej forme. Každé súdne rozhodnutie vychádza z dvoch základných zložiek, ktoré z hľadiska tvorby rozhodnutia na seba nadväzujú. Týmito zložkami sú skutkový a právny základ, z ktorého súd vychádzal pri formulovaní výroku rozhodnutia. Skutkový a právny základ sa pri rozhodnutiach vo veci samej vytvára v priebehu celého konania, a závisí najmä od výsledkov dokazovania. Skutkové zistenia sú predpokladom a východiskom na vydanie akéhokoľvek rozhodnutia v priebehu súdneho konania. Pri rozsudkoch je nevyhnutnosť skutkového základu zvýraznená v ustanovení § 215 a 217 CSP, podľa ktorého pre rozsudok je rozhodujúci stav v čase jeho vyhlásenia. Stavom sa rozumie predovšetkým

skutkový stav, všetky skutkové zistenia, ktoré má súd pred vynesením rozhodnutia vo veci samej k dispozícii. Význam rozlišovania skutkového a právneho základu rozhodnutia spočíva v tom, že obidve zložky je možné v opravných konaniach samostatne preskúmať.

13. Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia (po vykonaní dôkazov a ich vyhodnotení) skutkový stav a po použití relevantných právnych noriem vo veci rozhodnú za predpokladu, že skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a že neboli prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 21/2015 zo dňa 20.01.2015).

14. Súd musí uviesť, ako daný skutkový stav právne posúdil, ktorú právnu normu na daný stav aplikoval a ako ju v intenciách konkrétneho prípadu interpretoval. To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho konania, jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. Judikatúra tohto súdu síce nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - A, s. 12, § 29, Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - B, Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998). Podľa Európskeho súdu pre ľudské práva „...účelom odôvodneného rozhodnutia je dať stranám najavo, že boli vypočuté. Navyše, odôvodnené rozhodnutie dáva stranám možnosť odvolať sa proti rozhodnutiu, ako aj možnosť, aby bolo rozhodnutie preskúmané odvolacím orgánom. Len ak sú vydávané odôvodnené rozhodnutia, môže existovať verejná kontrola výkonu súdnictva.“ (napr. Suominen v. Fínsko, § 37) 1. júl 2003; Tatishvili v. Rusko, § 58, 22. február 2007).

15. V tejto súvislosti kasačný súd poukazuje aj na ustálenú judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky: „Súd by mal vo svojej argumentácii, obsiahnutej v odôvodnení svojho rozhodnutia, dbať aj na jeho celkovú presvedčivosť, teda na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, ako aj závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé. Odôvodnenie má obsahovať dostatok dôvodov a ich uvedenie má byť zrozumiteľné. Súd je povinný formulovať odôvodnenie spôsobom, ktorý zodpovedá základným pravidlám logického, jasného vyjadrovania a musí spĺňať základné gramatické, lexikálne a štylistické hľadiská. Nedostatky odôvodnenia zakladajú vadu nepreskúmateľnosti rozhodnutia (Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. I. ÚS 114/08).

16. Súd musí súčasne vychádzať z toho, že je povinný poskytovať v občianskom súdnom konaní materiálnu ochranu zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov (§ 1 O.s.p.), na ktorú skutočnosť poukazuje Ústavný súd Slovenskej republiky v rozhodnutiach (napr. IV. ÚS 1/02, II. ÚS 174/04, III. ÚS 117/07, III. ÚS 332/09).

17. Pokiaľ by nebolo možné odchyliť sa od § 390 CSP, okresné súdy by mali bezbrehý priestor na neplnenie svojich právomocí s následkom ich faktického prenosu na odvolacie súdy, no predovšetkým s rizikom porušenia iných ústavných práv strán civilného sporu. Veď ľahko si možno predstaviť taký prístup okresného súdu, ktorý aj napriek jasnému príkazu krajského súdu svoje druhé rozhodnutie odôvodní obdobne nedbalo, ako tomu bolo v spore sťažovateľa. Krajský súd zdôvodnil, prečo zrušenie rozsudku a vrátenie veci okresnému súdu je lepším riešením s ohľadom na spravodlivé vyriešenie sporu. Krajský súd správne poukázal na nedostatky odôvodnenia rozsudku okresného súdu, ktoré len rekapituluje závery vykonaných dôkazov bez akejkoľvek snahy o vyhodnotenie ich rozporov. Vlastné odôvodnenie okresného súdu tvorí len jedna strana na konci odôvodnenia, ktorá sa zjavne nevysporiadava s medzi stranami spornými skutkovými tvrdeniami a právnym posúdením.“ (porovnaj nález Ústavného súdu SR sp.zn. III. ÚS 570/2023 z 21.12.2023).

18. Odvolací súd sa oboznámil napr. rozhodnutím Krajského súdu v Prešove sp.zn. 15Co/16/2019 (na Okresnom súde v Prešove pod sp. zn. 8C/9/2009). Rozsudok odvolacieho súdu bol zrušený rozhodnutím NS SR sp.zn. 8Cdo/216/2020, (vec bola prejednávaná sudcom na súd prvej inštancie totožným ako v prejednáwanej právnej veci). NS SR vyslovil názor na posudzovanie vecí obdobne, ako to urobil súd prvej inštancie v prejednáwanej veci, vrátane posúdenia nároku žalobcu cez inštitút

dobrych mravov a zavaznosti pravoplatnych rozsudkov v rovnakom predmete sporu, len za ine casove obdobie (vec vedená na Okresnom súde v Prešove pod sp. zn. 8C/9/2009 bola zrušená uznesením Krajského súdu v Prešove pod sp. zn. 10C/28/2022 dňa 27.9.2022, teda ešte pred vydaním rozhodnutia v predmetnej právnej veci).

19. Odvolací súd rovnako z rozhodovacej činnosti má vedomosť, že žalobca uplatňuje nárok na náhradu za užívanie nehnuteľností v obdobných nehnuteľnostiach za rôzne časové obdobia, a že v tejto súvislosti boli vydané viaceré rozhodnutia Okresného súdu, ale aj Krajského súdu v Prešove, z ktorých je potrebné aj v týchto veciach vychádzať. Bude potrebné v skutkovom stave vymedziť predmet konania podľa označenia jednotlivých parciel tak, ako to žalobca uplatnil v žalobe. K týmto parcelám zaujať záver tak po skutkovej, ako aj právnej stránke., aj to na základe vykonaných dôkazov. Nateraz toto v skutkovom stave napadnutého rozsudku odvolaním chýba, keďže skutkový stav v rozhodnutí konajúceho súdu je vymedzený v bodoch 7., 8. tohto rozhodnutia. Následne je uvádzaný obsah spisového materiálu, t.j. písomnosti, ktoré strany doručili, respektíve iné písomnosti, ktoré boli zo strany, či už žalobcu, žalovaného konajúceho súdu doručené (možno súhlasiť už so skorším skonštatovaním odvolacieho súdu, že skôr ide o faktografické vypísanie obsahu spisu). Následne nároku žalobcu za situácie jednak platného zákona o vlastníctve bytov a nebytových priestorov, a jednak zákona, ktorý už vtom čase platil, t.j. zákona č. 66/2009 Z.z. Ku každej konkrétnej nehnuteľnosti, ku ktorej žalobca uplatňuje nárok na náhradu uviesť či ide v celom rozsahu len o príľahlé pozemky, alebo ide aj o pozemky zastavané spevnenými plochami, a to už cestami, chodníkmi, inými spevnenými plochami, prípadne na nich sa nachádza aj verejná zeleň, ktorá slúži len občanom, obyvateľom bytových jednotiek, alebo aj verejnosti, teda obyvateľom, návštevníkom.

20. Za tejto situácie, kedy vlastne absentuje v rozsudku súdu prvej inštancie zistenie skutkového stavu v takom rozsahu, aby prípade odvolací súd, ktorý by mal prípade iný názor na právny nárok žalobcu mohol rozhodnutie súdu prvej inštancie zmeniť a rozhodnúť vo veci. Preto došlo k zrušeniu rozhodnutia odvolacím súdom podľa § 389 ods. 1 písm.b)CSP, a vrátenia veci na súd prvej inštancie.

21. Úlohou súdu prvej inštancie bude skutočne zamerať sa na skutkový stav veci, pokiaľ má zápis obhliadky na mieste samom, má k dispozícii grafické znázornenie týchto nehnuteľností, potom je potrebné konkrétne uviesť, u každej nehnuteľnosti, za ktorú žiada náhradu žalobca, na aké účely slúži, a k týmto nehnuteľnostiam potom samozrejme priradiť hmotnoprávne ustanovenia zákona, Občianskeho zákonníka, zákona č. 182/1992 Zb., alebo zákona č. 66/2009 Z.z., a rozhodnúť o tomto nároku. Ďalej tiež je potrebné, aby súd prvej inštancie oboznámil s rozhodovacou činnosťou NS SR v obdobných právnych veciach, a ÚS SR s tým, že pokiaľ ide o totožný predmet sporu alebo strany sporu, a ide len o iné časové obdobie za ktoré nárok uplatňuje, potom je potrebné vychádzať z vecí, ktoré boli predmetom rozhodovania OS Prešov, za iné časové obdobia, a vychádzať z týchto rozhodnutí. To znamená, že rozsudok súdu prvej inštancie musí obsahovať skutkový stav, ku ktorému každej nehnuteľnosti priradí príslušné ustanovenie zákona a vo veci opakovane rozhodne. Zrušenie rozsudku odvolacím súdom neznamena, že je potrebné v celom rozsahu žalobe vyhovieť

22. Súd prvej inštancie rozhodne vo veci, a to aj o trovách konania podľa § 396 ods. 3 CSP.

23. Toto uznesenie prijal senát odvolacieho súdu v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ má právo zvoliť si advokáta a možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP).

Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného

predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva (§ 125 ods. 2 CSP).

Dovolaťel musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).